

Forskerne i miljø forstår den kunst at spille på frygten. Uden frygt kommer miljøbevægelsen ingen vegne. Navnlige er der gevinst i angsten for en grim skæbne forude.

STEEN STEENSEN
I dagens kronik

Den desperate duo

Af Morten Bødskov, næstformand i den socialdemokratiske folketingsgruppe

DA JEG læste Lene Espersens og Claus Hjort Frederiksen's udfald mod Helle Thorning-Schmidt, kom jeg til at tænke på det gode gamle ordsprog om ikke at kaste med sten, når man selv bor i et glashus. Men det bekymrer ikke regeringens desperate duo – skønheden og uhyret – som fortsætter med at kaste med sten efter socialdemokraternes formand.

Men aktionen fra de to partideologer er for nem at gennemskue. Den skal først og fremmest dække over deres interne problemer indbyrdes og i forhold til støttebenet Dansk Folkeparti. Krisen i regeringen bliver jo ikke mindre af, at man hellere vil tale om noget andet.

Sandheden er, at der stort set ikke går en uge, uden at Dansk Folkeparti ydmyger regeringens lillebror, Det Konservative Folkeparti. Det var jo tydeligt, at DF ydmygede de konservative ved at fyre Lars Barfoed, som efter et par dage, hvor han troede sig reddet, pludselig opdagede, at ingen ville hjælpe ham, da han sprællede rundt i det oprørte hav.

Blev trukket tilbage

Det er stort set kun miljøminister Connie Hedegaard, som har haft mod til delvist at tage afstand fra DF. Men selv hendes angreb – efter at DF havde blokeret for et bredt samarbejde i Folketinget – blev ydmygende trukket tilbage, for blækket var tørt på presmedieledelsen.

Der er også kommet spæde forsøg på kritik af regeringens holdning til de irakiske flygtninges situation. Men Henriette Kjær blev hurtigt mundlam igen, da præsterne i DF fik lagt låg på sagen og krævede, at hele regeringen og DF skulle være enige, før de udtalte sig om flygtninges

Lene Espersen har – som Claus Hjort Frederiksen – ministerbil, men DF bestemmer kursen og farten. Foto: Lars Krabbe

forhold i Danmark. Ydmygende – mon ikke.

Den eneste, der har haft virkeligt mandmod til at sige sandheden om forholdet til DF, er den tidligere konservative statsminister Poul Schlüter, som i Information 28/10 2006 sagde, at »Pia Kjærsgaard står for en politisk kultur, der er rædselsfuld, og som jeg bestemte ikke kan støtte. Den er poppræget. Hvis man forestillede sig, at Dansk Folkeparti en dag fik flertal selv og kunne gennemføre sin politik – det ville være forfærdeligt.«

Sagen er jo, at de konservative ministre har ministerbilerne, mens DF sidder bag rattet og bestemmer både farten og politikken. Uanset hvor meget beskæftigelsesministeren ønsker at skåne regeringens lillebror for flere DF-ydmygelser, kan nok så mange spørgsmål til socialdemokraternes formand ikke skjule dette.

Men lad mig sætte en række ting på plads:

► Skattestoppet består i hele den næste valgperiode, når socialdemokraterne overtager regeringsansvaret.

► I løbet af den første valgperiode vil vi arbejde for at skabe flertal for en bred skattereform, som vælgerne kan tage stilling til ved et kommende folketingsvalg.

► 24-årsreglen og udlændingepolitikken, som gælder i dag, består også med socialdemokraterne ved magten.

► Der vil ikke på nogen måde blive slækket på retspolitikken, og Lene Espersen taler jo imod bedre vidende, når hun sætter spørgsmålstegn ved vores politik på retsområdet.

Det, vi lover før et valg, holder vi også efter et valg. Punktum.

Sagen er, at den desperate duo har store problemer med repertoire og derfor fortsætter med at spille de samme slidte numre.

Sandheden skal frem

Af Frode Jensen,
Hårbyvej 10 B, Skanderborg

”SANDHEDEN om 9. april 1940”. Under denne overskrift 18/1 i JP opfordrer Johs. Andersen politikerne Jesper Langballe, Søren Pind og Helge Adam Møller til at medvirke til at få åbnet arkiverne omkring 9. april 1940. De ligger i Stats-, Forsvars- og Justitsministeriet.

Som 92-årig veteran fra 9. april hilser jeg med glæde den opfordring, men jeg tror, at man også skal have åbnet arkivet i Udenrigsministeriet.

For skal man tro på de verserende rygter, så var det vel udenrigsminister Munks mystiske færden i Rostock og omegn sammen med Reichsführer H. Himmler i dagene 17. og 18. marts, der er værd at se nærmere på.

Rygterne talte bl.a. om en aftale, der lød på, at Danmark kun skulle gøre symbolsk modstand imod en tysk besættelse.

Allerede 9. april om aftenen, da vi efter at have været i kamp og fangenskab sad i Søgaardlejrens samlingsstue og hørte radio og drøftede dagens begivenheder – vi sad i mørke, da vi ikke havde materialer til mørklægning – spurgte vi hinanden:

»Hvorfor var styrkerne i Tønder, Søgaardlejren og Haderslev de eneste, der ikke havde fået ordre til at blive på kasernen?»

Var det fordi, vi lå så centralt ved de to nordgående hovedveje 10 og 11.

Eller var det fordi – som det blev meddelt – at fjernskrivelser i Korsør var brudt sammen?

Hvorfor sagde tyskerne, når vi havde overgivet os: »Hvorfor skyder I?« eller »Hvor er englænderne?« »Vi har fået ordre til ikke at skyde på de danske officerer.«

Jeg og andre fra dengang ønsker meget, om den usikkerhed i forbindelse med sandheden om 9. april måtte blive fjernet, før vi lukker øjnene.

KORT SAGT

Objektivitet skal tilstræbes

Mikael Witte synes heller ikke 23/1 at forstå mit budskab med bogen ”Skolen i løgnen – løgnen i skolen”. Budskabet er ganske enkelt, at danske folkeskoleelever og elever på ungdomsuddannelserne systematisk påduttet en socialistisk opfattelse af den omgivende verden. Det er netop denne kritik- og skodesløse omgang med vore børns fremtid, som må og skal standse. Skolebøger skal tilstræbe objektivitet – længere er den ikke. Kenneth Kristensen Kettegård Allé 1, 3., Hvidovre

DR har to muligheder

Professor i journalistik Jørgen Poulsen mener, at Anders Fogh Rasmussen begrænser ytringsfriheden, når han kritiserer DR's dækning af fangesagen fra Afghanistan. Men det står fast, at enhver juridisk person har ret til at få prøvet sin forurettethed ved domstolene. Hvad der er filmet, sagt eller skrevet i denne sag, beror alene på uindskrænket ytringsfrihed. Mener statsinstitutionen DR, at statsministeren er på gale veje, når han ytrer sig, bør man stævne ministeren – eller ransage sin journalistik.

Torben Petersen
Strandvejen 209, Hornslet

Selvbetjening med store ulemper

Brændt barn skyr ilden osv. Jeg har for sidste gang købt en selvprint-billet hos DSB online. Da mit flys afgang rykkes en time frem, kan DSB ikke gøre noget. Billetten er en selvprint. Hvad med et nyt motto: Gør arbejdet selv og betal fuld pris, så sørger vi til gengæld for, at du hverken kan ændre din billet eller få penge retur. God rejse. Jeg tager i fremtiden bussen til Kastrup. Nikolaj Winther Skovvej 63, Kjellerup

Markedsføring af Danmark

Økonomi- og erhvervsministeren har et ønske om at gøre Danmark mere kendt i udlandet – det kunne være tiltrængt. I sommer ville bankerne i Edmonton, hovedstaden i Alberta, Canada, ikke veksle mine danske penge-sedler, fordi de ikke kendte dem – men de vidste, at vi i Danmark har flygtningelejre.

Torben Kjær
Frederiksværksgade 49, Hillerød

DR har en meget dårlig sag

DR må nok erkende, at man har en rigtig rigtig dårlig sag med filmen om krigen i Afghanistan, når selv David Trads mener, den er uvederhæftig. Jeg husker klart dokumentaren om dagplejesagen på Mors, hvor DR i ugevis hævdede, at dokumentationen var i orden. Alligevel måtte generaldirektøren til Mors og undskyldte. Mon Kenneth Plummer skal til Afghanistan? Tja, han ville da komme langt væk fra problemerne med DR Byen.

Jens Bräuner
Kong Haralds Vej 21, Aars

Skriv til os på debat@jp.dk

De er velkommen til at sende et læserbrev til Morgenavisen Jyllands-Posten. Vi bringer kun indlæg alene sendt til JP og beder Dem skrive: ”Kun for JP”. Brevet sendes til: Debatredaktionen, Jyllands-Posten, Grøndalsvej 3, 8260 Viby J. Se også www.jp.dk

På vej mod politisk farce

Af Vera Madsen,
Ordrupvej 134 C, Charlottenlund

HVORNÅR begynder oppositionspartierne at tage politik seriøst i stedet for at fremture med den temmelig usmagelige hetz mod ministrene?

Først var det fødevareministeren, man fik fyret på baggrund af beskyldninger om manglende tilsyn. Til trods for at det senere viste sig, at der faktisk er blevet ført tilsyn på stort set alle områder.

Så stod statsministeren for tur, da hans kone viste sig med en kopitask. En minister bliver hængt ud for at møde hos dronningen i lånt kjole. Nu skal forsvarsministeren så helst smides ud på grundlag af en manipuleret

dokumentarfilm (chefen for TV Avisen har indrømmet, at der er manipuleret med udtalelser i filmen).

Desuden var billeder vist på tv af kampsoldater med flag på uniformen tvivlsomme.

Udover de nævnte ministre har man søgt at ramme den nye fødevareminister på en sag om plagiat, der ikke er hold i. Nu viser det sig så, at landets justitsminister, Lene Espersen, der ønskede en debat med Socialdemokratiets formand, ikke er god nok til Helle Thorning-Schmidt, der skam ikke kan spille sin tid på en tilfældig minister.

Hvad bliver dog det næste? Stop nu, inden det hele ender som en farce.

Vrøvl fra vismænd

Af Flemming Bækkeskov,
Ved Kæret 12, Gentofte

DE ØKONOMISKE vismænd opfordrer i JP (25/1) »finansministeren og andre« til at gå ind i en diskussion af deres forslag om afkortning af visse befolkningsgruppers tid i fattigdom.

Da vismændene samtidig anfører, at de med ordet fattigdom ikke mener egentlig (absolut) fattigdom – som vi almindelige mennesker opfatter ordet – men (relativ) fattigdom, som OECD anvender begrebet, forekom-

mer en fortsat diskussion ganske meningsløs.

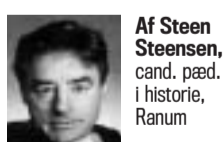
For hvad er det så, vismændene vil diskutere? Om det er rimeligt, at enkelte befolkningsgrupper set over en længere periode har en lavere indkomst end flertallet?

Ja, hvad er der egentligt galt i det, så længe ingen af dem befinder sig i (absolut) fattigdom? Hvis det er den slags politisering og meningsløse akademiker-snak, vismændene bruger deres tid (og vore penge) på, så fri os for det.

Der er profit i katastrofer

Økologismen baner vej til magt. Men der er også penge i ideologien. Således har kun miljøvæsnet fordele af økologismen. Taberne undertrykkes og plukkes for penge. Men se mig til, om der forskes i dette tema, skriver dagens kronikør.

JP-KRONIK DEN 27. JANUAR 2007

Af Steen Steensen, cand. pæd. i historie, Rønnum

Miljøforskere undersøger vel alt muligt inden for deres område. Nej, det gør de ikke. Visse emner bliver der ikke rørt ved. Eksempelvis forskes der aldrig i tidligere tiders uhumskheder. Fortidens forurening både på landet og i byerne var i bogstavelig forstand dræbende. Nutidens samfund forekommer klinisk rene i en sammenligning.

For miljøbevægelsen er det imidlertid mere hensigtsmæssigt at begynde på bar bund. Tilstandene før i tiden mørklægges. Rødderne kappes.

Men forskerne vil heller ikke undersøge den moderne miljøbevægelses oprindelse. Hvordan begyndte det hele? De næste spørgsmål er også fraværende. Hvilket konfliktmønster tegner sig i miljøkampen? Hvordan kan man forklare miljøbevægelsens enestående succes? Hvem høster frugterne af miljøpolitikken? I denne kronik bliver disse tabubelagte problemstillinger drøftet.

Hvor og i hvilken sammenhæng opstod miljøbevægelsen? Herhjemme blev forureningskam-

pagnen skudt i gang i 1968. Den udgjorde et element i studenteroprøret. Forureningen var imidlertid hentet ind i landet udefra. Temaet stammer fra det amerikanske akademiskmiljø. Emnet dukkede op på de californiske universiteter kort efter 1960. De højere skoler i USA var dengang tæt pakket med studerende. Mange unge søgte i 1960'erne ind på lærestalterne, hvorved de kunne få militærtjenesten udsat. Den velbæjgede og forklæde del af ungdommen ønskede ikke at gøre krigstjeneste i Vietnam.

Rachel Carsons bog ”Det tavse forår” fra 1962 satte forurening på dagsordenen i intellektuelle kredse. Industrien forgifter naturen, råbte hun, fuglene går til, og tavshed opstår. Dette budskab førte med sig en rasende strøm af rapporter om de næringsdrivendes skader på natur og samfund.

Emnet om producenteres forurenning faldt som en appelsin i turbanen. Det var lige noget, som den politisk tændte ungdom kunne bruge. Studenterne protesterede ikke bare mod krigen i Asien. De forsøgte tillige at lave samfundet om. Aktiviteterne forekom ekstrem venstreorienterede og antikapitalistiske. Lige fra starten var miljøbevægelsen en socialistisk affære. Økologismen skulle derfor anvendes som et ideologisk kampmiddel mod det kapitalistiske samfund.

Da forureningskampagnen nåede Danmark i 1968, slog den øjeblikkelig an på de højere skoler. Også herhjemme kunne venstreorienterede lærere og studenter bruge emnet.

Journalisterne sprang hurtigt på vognen, især ansatte i Danmarks Radio, og snart løb de politiske partier med. Også de borgerlige. Det var en gevaldig sejr for den venstreorienterede ideologi. Ingen ide er så stærk som den, hvis tid er inde.

Før 1968 anede den danske befolkning ikke noget om forurening som et samfundsmæssigt problem. Raske mennesker sanser ikke fænomener, som ikke eksisterer. Ingen talte om miljøets slette tilstand, ingen vidste noget. Ej heller politikerne sporede farer i den retning. Forureningsbekæmpelse indgik følgelig ikke i partiernes programmer. Den infernalske støj fra universi-

teterne, fjernsynet og aviserne skulle snart revolutionere bevidstheden. Nu var det ikke længere umuligt at sanske ikke-eksisterende foreteelser. Så godt som samtlige boglærde kom til bevidsthed og løb som lemminger.

Hvilket konfliktmønster tegner sig i miljøkampen? Heller ikke denne problemstilling huer de såkaldte miljøforskere. Konfliktmønsteret i den økologiske krigsførelse er ellers nemt at få øje på. I angrebshæren marcherer de intellektuelle. Straks efter 1968 begyndte også danske lærestaltes at fabrikere frygtindgydende rapporter om den tiltagende forurening. Hobe af aggressive kandidater med dommedag på tungen indtog skoler, medier og forlag.

Alt skytset blev rettet mod de næringsdrivende. Det gik hårdt ud over landets selvejere. Producenterne fik piken at mærke. Anklagerne hagled ned over kapitalisterne, der uden forbehold blev frataget enhver etik. Kapitalistiske profitmagere ødelægger kloden! Kun socialisering og kontrol forstår at redde verden!

Miljøbevægelsen oplevede med det samme en formidabel succes. Men

hvordan kunne et sådant angreb finde sted? Magtforholdene i samfundet må grundlæggende have ændret sig. Og det var da også tilfældet. De næringsdrivende og produktionsarbejderne har i tiden efter Anden Verdenskrig tabt terræn i den sociale konkurrence.

Denne svækkelse var forudsætningen for angribernes bemærkelsesværdige triumf. I 1950'erne havde det ikke været gørligt at føre en sådan kamp. Ingen miljøkommisær var nogensinde kommet ind på en gård eller en fabrikk. Dertil syntes de næringsdrivende endnu for stærke og selvbevidste. Men dette forhold forandrede sig afgørende i 1960'erne.

Skolerne rykkede. De videregående uddannelser fik tilført enorme ressourcer. Uddannelsessystemet eksploderede.

På Københavns Universitet var der i 1958 immatrikuleret 5.687 studerende. Bemærk dernæst året 1968! Mængden nåede da et facit på 20.820, en kolossal stigning på ti år. I dag har studentertallet passeret de 36.000. Summen af lærere, forskere og professorer er vokset tilsvarende. Det samme er fag og discipliner. Dertil kommer, at vi har fået fle-

re universiteter og tilsvarende højere lærestaltes.

Den sociale struktur ændrede karakter. Universiteterne udklækkede i 1960'erne og 1970'erne en ny klasse med et voldsomt magtpotential. Ejere af jord og kapital kunne intet stille op over for denne sociale kraft. Just det gik op for de borgerlige politikere, der på en steds svigtede de borgerlige frihedsrettigheder. Fremtiden tilhørte de højuddannede. Selvejere og håndens arbejdere dømmes ude. Kapitalismens dage er talte. Det indså de borgerlige partier og lod producenterne i stikken. Professionelle politikere er der, hvor magten er; ellers kommer de ingen vegne i karrieren.

Lagerforvalter Peter Rindal så det først. I midten af 1960'erne startede han et oprør mod kulturpaverne. Under skrifter med protester mod kunstfonden og den kulturelle udbytning væltede ind fra fabriker og slagterier. Opstanden mislykkedes. Arbejderne mødte muren. Samtlige partier stod last og brast og fast mod protestanternene. Kulturpaverne syntes urørlige.

Folkets vrede var dog ikke slukket. En ny protestbølge rejste sig af asken. Frustrerede vælgere dannede i begyndelsen af 1970'erne Fremskridtspartiet. Arbejderne og de næringsdrivende ydede en berømmelig indsats. Imidlertid led folkeopstanden et nyt nederlag. Bondeoprøret i slutningen af 1980'erne lykkedes heller ikke. Uddannelsesmagten lod sig ikke standse.

Hvem har fordele af miljøpolitikken?

Ikke én forsker fra de danske universiteter har rørt ved dette emne. Ej heller journalisterne i Danmarks Radio. Men her skal tingene siges rent ud. Det kræver et mindre tilløb.

Kommer en ny klasse til magten, former den samfundet i sit eget billede. Men hvor bevæger universiteternes strøm af kandidater sig hen? En ting kan siges med det samme. Kropparbejde er udelukket. De intellektuelle vil ikke være materielle producenter. Ingen af de færdiguddannede akademikere stræber efter at få deres egen gård, deres egen fiskerlutte, dambrug, vognmandsforretning, værksted eller fabrikk. Nej, kandidaterne forlanger flere kon-

